

Sygn. akt I C 630/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym
w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: Alicja Kicka

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2014 r. na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 6.287, 02 (sześć tysięcy dwieście osiemdziesiąt siedem 02/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 314, 26 (trzysta czternaście 26/100) złotych tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia kwotę 80, 85 (osiemdziesiąt 85/100) złotych tytułem wydatków związanych z opinią biegłego;

V. nakazuje pobrać od powoda J. B. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia kwotę 51, 70 (pięćdziesiąt jeden 70/100) złotych tytułem wydatków związanych z opinią biegłego.

Sygn. akt I C 630/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24.01.2014 r. powód J. B. wniósł przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 9.317, 77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14.09.2013 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwany jest odpowiedzialny za szkodę powstałą w jego pojeździe w dniu 19.03.2013 r. Koszt naprawy pojazdu wraz z najmem pojazdu zastępczego, który był niezbędny powodowi wyniósł 14.855, 57 zł. Poszkodowany zgłosił szkodę do ubezpieczyciela autocasco, który wypłacił na jego rzecz kwotę 5.100, 00 zł. Następnie szkoda została przekazana do (...) S.A. jako ubezpieczyciela OC sprawy szkody, który wypłacił na jego rzecz kwotę 442, 80 zł, nie pokrywając tym samym poniesionych przez powoda kosztów (pozew – k. 1-2).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Wskazał, że wypłacona przez niego kwota rekompensuje szkodę po stronie powodowej (odpowiedź na pozew – k. 11-13).

Pismem z dnia 1.07.2014 r. powód zmodyfikował powództwo wskazując, że

w miejsce żądania odsetek ustawowych od kwoty 9.317, 77 zł od dnia 14.09.2013 r. dochodzi kwoty 949, 14 zł, tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 14.09.2013 r. do dnia 26.06.2014 r. (k. 47).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19.03.2013 r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzony został samochód osobowy marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez J. B.. Kolizja spowodowana została przez kierującego pojazdem marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (okoliczność bezsporna; druk zgłoszenia szkody – akta szkody).

Uszkodzony pojazd został poddany naprawie w zakładzie (...) w I.. Na czas naprawy poszkodowany wynajął nadto pojazd zastępczy – O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (umowa wynajmu pojazdu - k. 5).

Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W., gdzie poszkodowany J. B. zgłosił szkodę w dniu 13.08.2013 r. (druk zgłoszenia szkody akta szkody).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pismem z dnia 17.10.2013 r. ubezpieczyciel poinformował J. B. o przyznaniu na jego rzecz odszkodowania w łącznej wysokości 5.542, 80 zł (k. 7).

Koszt naprawy samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) w związku z kolizją z dnia 19.03.2013 r. przy zastosowaniu części oryginalnych wynosił 10.273, 61 zł brutto. Minimalny i maksymalny koszt najmu pojazdu zastępczego na terenie W. i okolic w marcu 2013 r. wynosił odpowiednio: dla segmentu pojazdów B – od 110 do 150 zł brutto, dla segmentu pojazdów C – od 140 do 190 zł brutto. Na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego stwierdzić należało, że niezbędny czas przywrócenia pojazdu T. (...) do stanu sprzed szkody powinien wynieść 6, 5 dnia roboczego. Wartość przedmiotowego pojazdu przed szkodą wynosiła zaś kwotę 12.400, 00 zł (opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego P. H. (k. 56-63).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt sprawy oraz do akt szkody, a wskazane wyżej dokumenty, a także na podstawie opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego P. H..

Sąd dał wiarę ww. dokumentom, gdyż ich autentyczność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. W ocenie Sądu również opinia biegłego zasługiwała na uwzględnienie, została ona bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, zaś wnioski zostały wysnute zgodnie z wiedzą specjalną, jaką legitymuje się biegły.

Nie zachodziły nadto żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy też bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Ogólną zasadę ubezpieczenia samej już odpowiedzialności cywilnej określa 822 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. ustawie z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.

1152). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy). W myśl art. 19 ust. 1 cytowanej ustawy uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Wszystkie powyższe uwagi prowadzą do stwierdzenia, że rozpatrywane w niniejszej sprawie żądanie J. B. skierowane przeciwko pozwanemu (...) S.A. należy uznać za słuszne co do zasady. W wyniku wypadku z dnia 19.03.2013 r. samochód marki T. (...) uległ bowiem uszkodzeniu. Wskazać należy,

że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., natomiast zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne

w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Poszkodowany będzie zatem mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego poniesione koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem oraz kosztu części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy. Zgodnie

z zasadami ogólnymi (art. 363 k.c.) szkoda powinna zostać naprawiona według wyboru poszkodowanego - przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. W wypadku zakładu ubezpieczeń, ponoszącego odpowiedzialność gwarancyjną za sprawcę szkody, odpowiedzialność ograniczona jest w zasadzie do zapłaty świadczenia pieniężnego. Zakład ubezpieczeń ma obowiązek zwrócić wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki przywracające stan poprzedni. Do wydatków tych należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Odmienny pogląd prowadzi bowiem do niemożliwego do przyjęcia wniosku, że w sytuacji gdy uszkodzona została rzecz już częściowo używana, to ciężar jej przywrócenia do stanu poprzedniego spoczywa częściowo na poszkodowanym. Do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zawinionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę szkodę nie ma uzasadnionej podstawy prawnej. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów

i materiałów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNC 1973/6/111). Na marginesie wskazać należy, iż w orzecznictwie dominuje ponadto stanowisko, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06, LEX nr 298601).

Jak wynikało ze sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego koszty naprawy pojazdu marki T. (...), przy ustaleniu stawki za roboczogodzinę w wysokości: mechaniczno/blacharska – 100 zł/ (...), lakiernicza – 100 zł/ (...) wyniosła 10.273, 61 zł. Wartość pojazdu sprzed szkody należało określić na kwotę 12.400, 00 zł, a zatem szkoda w pojeździe nie przekroczyła 100 % jego wartości. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego na rzecz powoda została wypłacona kwota odszkodowania w wysokości 5.542, 80 zł (k. 7). W odpowiedzi na pozew pozwany wprawdzie podnosił, iż wypłacił na rzecz powoda wyższą kwotę, jednak okoliczność ta nie została przez niego udowodniona. W aktach szkody znajduje się pismo, w którym wskazano, iż na

rzecz powoda wypłacona zostanie kwota 10.778, 45 zł, jednakże okoliczność ta, przy uwzględnieniu brzmienia żądania pozwu, a zatem sprzeczna

z twierdzeniami powoda, nie została wykazana. Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu wypłaty, np. potwierdzenia dokonania przelewu. W tym miejscu wskazać należy, że o ile w piśmie z dnia 17.10.2013 r. (dotyczącym przyznania odszkodowania w kwocie wskazanej przez powoda) wskazano na jaki rachunek bankowy nastąpi wypłata odszkodowania, jak

i datę przekazania odszkodowania, o tyle w piśmie datowanym na 21.10.2013 r. brak takich informacji. Wobec twierdzeń powoda wskazanych w pozwie pozwany winien był zatem swoje twierdzenia udowodnić, czego nie uczynił.

Rozpatrując roszczenie powoda w zakresie zwrotu w ramach odszkodowania kosztów najmu auta zastępczego Sąd zważył, że o prawie do dochodzenia w ramach odszkodowania kosztów najmu auta zastępczego wypowiadał się wielokrotnie Sąd Najwyższy. W orzeczeniu z dnia z dnia 5 listopada 2004 r. (sygn. akt II CK 494/03) Sąd Najwyższy potwierdził,

że koszty najęcia samochodu zastępczego pozostają w normalnym związku przyczynowym

z wypadkiem komunikacyjnym. Natomiast w uzasadnieniu do wyroku z dnia z dnia 8 września 2004 r. (sygn. akt IV CK 672/03) Sąd Najwyższy wskazał, że wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Do rozstrzygnięcia

o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania,

w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. (...) normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Sąd w całości podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie V Ca 3058/11. Sąd Okręgowy wskazał

w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 lutego 2012 roku, iż poszkodowany ma prawo wynająć pojazd zastępczy, a dłużnik zobowiązany jest do pokrycia kosztów z tym związanych. Poszkodowany ma prawo wyboru oferty będącej w zasięgu ręki, np. korzystając z oferty zakładu naprawczego, który pośredniczy w zawieraniu umów z przedsiębiorcą zajmującym się wynajmem samochodów. Nadto, podzielić należy stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r., w której stwierdzono, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, iż korzystanie przez poszkodowanego

z własnego pojazdu mechanicznego nie może być zastąpione wykorzystaniem środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód

w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać (uchwała z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28).

Na marginesie wskazać należało, iż skoro pozwany podnosił, że powód mógł dysponować innym pojazdem z którego miałby możliwość korzystania w okresie naprawy okoliczność tą winien wykazać. Ograniczył się zaś jedynie do samych twierdzeń, wobec czego brak podstaw do uwzględnienia jego stanowiska.

Wobec zasady, że odszkodowanie nie może przekraczać szkody faktycznie poniesionej Sąd zważył, że jak wynikało z opinii biegłego uzasadniony czas naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 6, 5 dnia. Przyjmując, że dzień roboczy pracownika z przerwą wynosi 7:40 godziny to technologiczny czas naprawy winien wynieść 2, 5 dnia. Nie można jednak w sposób dokładny określić czasu w jakim pracownik wykonuje czynności przy pojeździe. W każdym zakładzie autoryzowanym, czy nieautoryzowanym mechanik musi udać się do magazynu po niezbędne części (śruby, nakrętki, podkładki, brakujące elementy) lub narzędzia, a także udać się do mistrza celem ustalenia zakresu naprawy lub zamówienia dodatkowych części potrzebnych do naprawy. Wobec powyższego, realny technologiczny czas naprawy pojazdu T. Y. wyniósł 5 dni, do których doliczyć należało o, 5 dnia na przyjęcie pojazdu do serwisu, ustalenie zakresu naprawy, o, 5 dnia na odpowiednie osuszenie i utwardzenie powłoki lakierowej po wykonanym lakierowaniu oraz o, 5 na czyszczenie pojazdu, tj. mycie nadwozia, ewentualne poprawki lakiernicze, wydanie pojazdu klientowi. Biorąc powyższe pod uwagę uznać należało, że faktycznie niezbędny czas naprawy pojazdu winien wynieść 6, 5 dnia. Biegły w wyliczeniu nie uwzględnił ewentualnego czasu oczekiwania na części, ponieważ w aktach brak informacji, iż czynność taka wykonywana była przez zakład naprawczy. Koszt najmu pojazdu zastępczego na terenie W. i okolic w marcu 2013 r. wynosił: dla segmentu pojazdów B – od 110 zł do 150 zł, zaś dla segmentu pojazdów C – od 140 zł do 190 zł brutto. Jak wynikało z akt sprawy powód wynajął pojazd marki O. (...). Samochód uszkodzony to zaś pojazd marki T. (...). Zasadnym było zatem zastosowanie stawki dla pojazdów segmentu B. Powód dochodził zwrotu kosztów najmu pojazdu w wysokości 125, 00 zł netto za dzień, a zatem kwoty 153, 75 zł brutto. Kwotę tą należało zatem obniżyć do kwoty wskazanej w opinii biegłego, która nie była kwestionowana przez strony postępowania, tj. do kwoty 150 zł brutto.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd doszedł do wniosku, iż należne powodowi odszkodowanie należało określić na kwotę 11.248, 61 zł (10.273, 61 zł + 975, 00 zł [6,5x 150]). Biorąc pod uwagę fakt, iż powodowi wypłacono łącznie kwotę 5.542, 80 zł (5.10, 00 zł + 442, 80 zł) do wypłaty w dalszym ciągu pozostawała kwota 5.707, 81 zł.

Powód w toku niniejszego postępowania dochodził nadto skapitalizowanych odsetek od żądanej kwoty za okres od dnia 14.09.2013 r. (tj. od dnia następującego po upływie miesiąca od dnia zgłoszenia szkody) do dnia 26.06.2014 r. Przy uwzględnieniu przyznanej powodowi kwoty odsetki te należało ustalić na kwotę 581, 21 zł. Reasumując, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.287, 02 zł (581, 21 zł + 5.705, 81 zł).

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. W myśl zasady wyrażonej w art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Mając na uwadze powyższe odsetki należało zasądzić zgodnie z żądaniem powoda – od dnia 27.06.2014 r., tj. od dnia następnego po dniu, na który dokonano kapitalizacji odsetek od należności głównej.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. w zw. z 481 § 1 k.c. orzeczono jak w punkcie I i II wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c. wobec częściowego jedynie uwzględnienia powództwa. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu wyrażoną w art. 100 k.p.c. każda ze stron ponosi koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę. Sąd w niniejszej sprawie ustalił zasadę, że powód wygrał niniejsze postępowanie w 61 % zaś pozwany w 39%. Poniesione przez strony koszty procesu ogółem wyniosły 3.466, 00 zł. Na poniesione przez powoda koszty procesu składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 466, 00 zł, koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 1200, 00 zł. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu składają się: koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 1200,00 zł oraz koszty związane ze sporządzeniem opinii przez biegłego w wysokości 600, 00 zł. Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 314, 26 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (3.466, 00 x 61 % = 2.144, 26 – 1800).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie III wyroku.

Sąd nakazał ponadto pobrać od stron procesu należności tytułem zwrotu wydatków związanych z opinią biegłego, poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa – 132, 55 zł (k77). Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 80, 85 zł tj. 132, 55 zł x 61 %, zaś od powoda kwotę 51, 70 zł tj. 132, 55 zł x 39 %.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych orzekł jak w punkcie IV i V wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.